

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

II. ÚS 515/2012-10

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 22. novembra 2012 predbežne prerokoval sťažnosť A. S., P., zastúpeného JUDr. L. B., Advokátska kancelária, P., ktorou namieta porušenie svojho základného práva na súdnu a inú právnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 a čl. 47 ods. 3 Ústavy Slovenskej republiky v spojení s čl. 12 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a práva na spravodlivý proces podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru na ochranu ľudských práv a základných slobôd uznesením Krajského súdu v Prešove č. k. 5 Co 24/2012-250 z 31. mája 2012, a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť A. S. o d m i e t a .

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 8. augusta 2012 doručená sťažnosť A. S., P. (ďalej len „sťažovateľ“), ktorou namieta porušenie svojho základného práva na súdnu a inú právnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 a čl. 47 ods. 3 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) v spojení s čl. 12 ods. 1 ústavy a práva na spravodlivý proces podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru na ochranu ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) uznesením Krajského súdu v Prešove (ďalej len „krajský súd“)

č. k. 5 Co 24/2012-250 z 31. mája 2012 (ďalej aj len „napadnuté rozhodnutie“) a žiada vydať tento nález:

„Krajský súd v Prešove v konaní vedenom pod sp. zn. 5 Co 24/2012 porušil základné právo sťažovateľa A. S. na súdnu ochranu podľa § 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky, základné právo na rovnosť účastníkov v konaní podľa § 47 ods. 3 Ústavy Slovenskej republiky v spojení s čl. 12 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a právo na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd.

Uznesenie Krajského súdu v Prešove č. k. 5 Co 24/2012-250 zo dňa 31. 5. 2012 vo výroku o povinnosti žalovaného A. S. nahradiť žalobkyni trovy konania vo výške 4 736,59 Eur a vo výroku o povinnosti žalovaného nahradiť trovy štátu vo výške 403,80 Eur sa zrušuje a vracia na nové konanie a rozhodnutie.

Krajský súd v Prešove je povinný nahradiť sťažovateľovi náhradu trov tohto konania.“

Ako vyplynulo z podanej sťažnosti doručenej ústavnému súdu a k nej pripojených príloh, sťažovateľ bol ako žalovaný účastníkom konania vedeného pod sp. zn. 12 C 205/2008 pred Okresným súdom Prešov (ďalej len „okresný súd“) o zrušenie a vyporiadanie podielového spoluvlastníctva. Žalobkyňa sa v tomto konaní proti sťažovateľovi domáhala zrušenia a vyporiadania podielového spoluvlastníctva k nehnuteľnostiam zapísaným na LV č. ..., k. ú. D., obec D., okres P., a to stavba súp. č. postavená na parc. reg. „... administratívna budova a stavba súp. č. ... postavená na parc. reg. ... sklad a sušička BC (ďalej len „nehnutel'nosť“).

Okresný súd rozsudkom č. k. 12 C 205/2008-241 z 22. novembra 2011 podielové spoluvlastníctvo k nehnuteľnosti zrušil, a to predajom nehnuteľnosti s tým, že výt'azok z predaja sa rozdelí medzi účastníkov konania rovným dielom. O trovách konania rozhodol tak, že sťažovateľa zaviazal nahradiť žalobkyni trovy konania vo výške 4 736,59 € a zároveň aj trovy štátu vo výške 403,80 €. Mal za preukázané, že predmetné stavby nie sú reálne deliteľné. Vychádzal z toho, že účelnosť reálneho rozdelenia narúša aj skutočnosť, že vlastníkom pozemkov, na ktorých sú stavby postavené, je tretia osoba. Žiaden z účastníkov nehnuteľnosť nechcel do svojho výlučného vlastníctva, a preto podielové spoluvlastníctvo

vyporiadal nariadením predaja nehnuteľnosti s rozdelením výt'azku podľa veľkosti spoluvlastníckych podielov účastníkov na nehnuteľnosti.

O trovách konania rozhodol okresný súd vychádzajúc zo zásady úspechu podľa § 142 ods. 1 Občianskeho súdneho poriadku (ďalej aj „OSP“). Takéto rozhodnutie odôvodnil tým, že v zmysle ustálenej judikatúry (Z IV. s. 748) ak súd vyhovie návrhu na zrušenie a vyporiadanie podielového spoluvlastníctva spôsobom, aký bol navrhnutý, najmä ak sa žalovaný neúspešne bránil alebo navrhoval iný spôsob vyporiadania, niet v zásade prekážok, aby bolo o trovách konania rozhodnuté podľa zásady úspechu (§ 142 OSP). Pre prípadné použitie § 150 OSP má zasa význam zistenie toho, či žalobca pred podaním návrhu na súd ostatným spoluvlastníkom navrhol zrušenie a vyporiadanie podielového spoluvlastníctva dohodou, a to spôsobom, ktorý uplatnil v návrhu na začatie konania na súde a dosiahol plný úspech vo veci (R 31/1972). Okresný súd dospel k záveru, že žalobkyňa mala plný úspech v konaní. Návrhom na jeho začatie sa síce domáhala zrušenia podielového spoluvlastníctva a jeho vyporiadania tak, že bude nehnuteľnosť prikázaná do výlučného vlastníctva sťažovateľa za finančnú náhradu 1 500 000 Sk. Cena nehnuteľnosti bola znaleckým posudkom určená sumou 2 792 680 Sk. Sťažovateľ od doručenia žaloby (22. októbra 2008) mal vedomosť o navrhovanom spôsobe vyporiadania a mal tak aj možnosť vytvoriť si prípadnú finančnú rezervu na účely vyporiadania podielového spoluvlastníctva. S navrhovaným spôsobom vyporiadania spočiatku súhlasil a až v roku 2011 svoj postoj k navrhovanému spôsobu vyporiadania zmenil.

Proti tomuto rozsudku podal odvolanie iba sťažovateľ, a to iba vo vzťahu k jeho výrokom o náhrade trov konania. Navrhol rozhodnutie prvostupňového súdu v napadnutých výrokoch zmeniť (§ 220 OSP) tak, že o náhrade trov konania vo vzťahu medzi účastníkmi bude vyslovené, že žiadnemu z nich sa nárok na náhradu konania nepriznáva podľa § 150 ods. 1 OSP, alternatívne v napadnutých výrokoch rozsudok súdu prvého stupňa navrhol zrušiť a vec vrátiť okresnému súdu na nové rozhodnutie [§ 221 ods. 1 písm. h) OSP]. Dôvodil tým, že žalobkyňa vo veci plný úspech nedosiahla, pretože v konaní sa domáhala vyporiadania podielového spoluvlastníctva prikázaním nehnuteľnosti do vlastníctva sťažovateľa, čomu okresný súd nevyhovel, pretože vyporiadal podielové spoluvlastníctvo iným spôsobom. Navyše, v pôvodnej žalobe žalobkyňa žiadala vyporiadať podielové

spoluvlastníctvo iba k stavbám a až neskôr žalobu rozšírila aj na vonkajšie úpravy, oplotenie, spevnené plochy, obrubníky, vonkajšie dlažby, studne, trafostanicu a žumpu, ktorých hodnota podľa znaleckého posudku bola 585 209,60 Sk. Ak teda podanou žalobou chcela dosiahnuť príjem z vyporiadania 1 500 000 Sk, znalecký posudok určil cenu nehnuteľností nakoniec sumou 2 792 680 Sk, potom ak by žalobkyňa žalobu nerozšírila, dá sa konštatovať, že vyporiadáním získa podstatne menej, než žalobou žiadala. Pokiaľ okresný súd zdôraznil, že pred podaním žaloby vyzvala žalobkyňa sťažovateľa na vyporiadanie podielového spoluvlastníctva, táto jej výzva neobsahovala sumu na vyplatenie žalobkyni. Pokiaľ žalobca najprv s navrhovaným vyporiadáním súhlasil a následne zmenil názor, táto jeho zmena bola vyvolaná tým, že znalec stanovil vyššiu cenu nehnuteľnosti, než sťažovateľ očakával (pôvodne považoval za primerané vyplatiť žalobkyni 1 000 000 Sk), ďalej tým, že vznikli nezhody s vlastníkom pozemku, ako aj tým, že sa zhoršil zdravotný stav otca sťažovateľa, ktorý zabezpečoval podnikanie sťažovateľa na nehnuteľnosti. V odvolaní poukázal sťažovateľ aj na to, že rozhodnutie okresného súdu je v rozpore aj s dobrými mravmi – sťažovateľ vždy so zrušením podielového spoluvlastníctva súhlasil, okresný súd rozhodol inak, než žalobkyňa žiadala, a preto spravodlivé by bolo rozhodnutie o trovách konania podľa § 150 OSP.

O podanom odvolaní rozhodol krajský súd uznesením č. k. 5 Co 24/2012-250 z 31. mája 2012 tak, že v napadnutých výrokoch rozsudok okresného súdu ako vecne správny potvrdil.

Sťažovateľ sťažnosť doručení ústavnému súdu, ktorou namietal porušenie svojho základného práva na súdnu a inú právnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 a čl. 47 ods. 3 v spojení s čl. 12 ods. 1 ústavy a práva na spravodlivý proces podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru uznesením č. k. 5 Co 24/2012-250 z 31. mája 2012, odôvodnil tým, že krajský súd porušil zásadu rovnosti účastníkov konania, ak priznal náhradu trov konania žalobkyni napriek tomu, že v konaní nebola úspešná a nemala vo veci plný úspech, čím nesprávne aplikoval § 142 ods. 1 OSP. Ak žalobkyňa v žalobe navrhovala vyporiadanie podielového spoluvlastníctva k nehnuteľnosti jej prikázaním sťažovateľovi s povinnosťou zaplatiť jej 1 500 000 Sk a súd právoplatne vyporiadal podielové spoluvlastníctvo nariadením predaja nehnuteľnosti,

žalobkyňa nedosiahla plný úspech vo veci, okresný súd nerozhodol v zmysle jej žaloby a nevyhoviel jej. Rozhodnutie krajského súdu je preto nezákonné, nesprávne, rozporné s princípom rovnosti účastníkov. Rozhodnutie okresného súdu totiž spôsobilo rovnaký úspech či neúspech oboch účastníkov. Navyše, okresný súd v konaní o zrušenie a vyporiadanie podielového spoluvlastníctva nie je viazaný petitom žaloby, preto je ťažké posúdiť úspech a neúspech účastníkov. Plný úspech má žalobca v takomto konaní iba vtedy, ak žalovaný v konaní s podanou žalobou nesúhlasí a napriek tomu jej súd v celom rozsahu vyhovie, čo sa však v tejto veci nestalo. Nerešpektovaním ustanovení o náhrade trov konania Občianskeho súdneho poriadku došlo aj k porušeniu práva na súdnu ochranu. Navyše, rozhodnutie krajského súdu nie je dostatočne odôvodnené, pretože nedáva odpoveď na námietky sťažovateľa uvedené v odvolaní, je nepresvedčivé a rozporuplné.

II.

Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Ústavný súd podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) každý návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti sťažovateľa, ak tento zákon neustanovuje inak.

Pri predbežnom prerokovaní každého návrhu ústavný súd skúma, či dôvody uvedené v § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie. Podľa tohto ustanovenia návrhy vo veciach, na prerokovanie ktorých nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú náležitosti predpísané zákonom, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene môže ústavný súd

na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

O zjavnej neopodstatnenosti sťažnosti možno hovoriť predovšetkým vtedy, ak namietaným postupom orgánu verejnej moci nemohlo dôjsť k porušeniu toho základného práva, ktoré označil sťažovateľ, pre nedostatok vzájomnej príčinnej súvislosti medzi označeným postupom tohto orgánu a základným právom, ktorého porušenie sa namietalo, ale aj vtedy, ak v konaní pred orgánom verejnej moci vznikne procesná situácia alebo procesný stav, ktoré vylučujú, aby tento orgán porušoval uvedené základné právo, pretože uvedená situácia alebo stav takúto možnosť reálne nepripúšťajú (IV. ÚS 16/04, II. ÚS 1/05, II. ÚS 20/05, IV. ÚS 50/05 a IV. ÚS 288/05).

Podľa čl. 46 ods. 1 ústavy každý sa môže domáhať zákonom ustanoveným postupom svojho práva na nezávislom a nestrannom súde a v prípadoch ustanovených zákonom na inom orgáne Slovenskej republiky.

Podľa čl. 47 ods. 3 ústavy všetci účastníci sú si v konaní pred súdmi, inými štátnymi orgánmi alebo orgánmi verejnej správy rovní.

Podľa čl. 12 ods. 1 ústavy ľudia sú slobodní a rovní v dôstojnosti i v právach; základné práva a slobody sú neodňateľné, nescudziteľné, nepremlčateľné a nezrušiteľné.

Podľa čl. 6 ods. 1 prvej vety dohovoru každý má právo, aby jeho záležitosť bola spravodlivo, verejne a v primeranej lehote prejednaná nezávislým a nestranným súdom zriadeným zákonom, ktorý rozhodne o jeho občianskych právach alebo záväzkoch alebo oprávnenosti akéhokoľvek trestného obvinenia proti nemu.

Ako vyplýva z petitu sťažnosti, sťažovateľ sa svojou sťažnosťou domáha vyslovenia porušenia označených základných práv a práv, ku ktorým malo dôjsť uznesením krajského súdu č. k. 5 Co 24/2012-250 z 31. mája 2012 jednak v dôsledku toho, že krajský súd svoje

rozhodnutie dostatočne neodôvodnil, a jednak z dôvodu, že rozhodnutie založil na takej aplikácii právnych noriem, ktorá popiera ich účel a pravidlá ústavne konformného výkladu.

Krajský súd uznesenie č. k. 5 Co 24/2012-250 z 31. mája 2012 odôvodnil takto:

«Krajský súd v Prešove ako odvolací súd na základe podaného odvolania preskúmal uznesenie súdu prvého stupňa spolu s konaním, ktoré mu predchádzalo v zmysle zásad uvedených v ustanovení § 212 O. s. p., bez nariadenia odvolacieho pojednávania podľa ustanovenia § 214 O. s. p. a zistil, že odvolanie oprávneného nie je dôvodné.

Súd prvého stupňa na základe vykonaného dokazovania dospel k správnym skutkovým zisteniam a vec správne právne posúdil. Na týchto správnych skutkových zisteniach a posúdení sa nič nezmenilo ani v štádiu odvolacieho konania. Odvolací súd sa plne stotožňuje so záverom súdu prvého stupňa, ako aj s dôvodmi tam uvedenými.

Zo spisu vyplýva, že žalobkyňa sa žalobou domáhala zrušenia podielového spoluvlastníctva k nehnuteľnostiam: administratívna budova, sklad, sušička tak, že uvedené nehnuteľnosti budú prikázané do vlastníctva žalovaného s povinnosťou vyplatiť žalobkyni za jej ustupujúci spoluvlastnícky podiel 1 500 000,- Sk.

Žalovaný oznámil súdu listom zo dňa 30. 09. 2008, že navrhuje prikázať nehnuteľnosti do svojho výlučného vlastníctva s tým, že žalobkyni by vyplatil 750 000,- Sk. Následne však si nechal odborne posúdiť hodnotu dotknutých nehnuteľností, zistil, že ich všeobecná hodnota je okolo 2 000 000,- Sk, preto je ochotný žalobkyni vyplatiť 1 000 000,- Sk.

Zo spisu vyplýva, že žalovaný právnemu zástupcovi žalobkyni v liste z toho istého dňa (30.09.2008) oznámil, že navrhuje zrušiť podielové spoluvlastníctvo tak, že sa stane výlučným vlastníkom nehnuteľností a žalobkyni vyplatí 750 000,- Sk.

Odvolací súd zo spisu zistil, že žalovaný až v roku 2011 písomným podaním zo dňa 12.09.2011 oznámil prvostupňovému súdu, odvolávajúc sa na výšku ceny nehnuteľnosti v zmysle podaného znaleckého posudku, že nežiada, aby bola nehnuteľnosť prikázaná do jeho výlučného vlastníctva, nehnuteľnosť „nechce“ a navrhol zrušiť podielové spoluvlastníctvo v súlade s ustanovením § 142 ods. 1 Občianskeho zákonníka, s rešpektovaním vôle účastníkov.

K odvolacím námietkam žalovaného, že súd prvého stupňa mal pri rozhodovaní o trovách konania aplikovať ustanovenie § 150 O. s. p., lebo žalobkyňa v konaní nemala plný úspech, nakoľko žiadala, aby boli predmetné nehnuteľnosti prikázané do výlučného vlastníctva žalovaného a žalovaná žiadala na vyrovnanie 1 500 000,- Sk, odvolací súd považuje za potrebné dodať.

Pre použitie ustanovenia § 150 musia byť dané zákonné dôvody. Ustanovenie § 150 O. s. p. umožňuje súdu, aby v rámci svojho uváženia v medziach tohto ustanovenia celkom alebo sčasti nepriznal náhradu trov konania alebo plnú náhradu trov konania tomu účastníkovi, ktorému inak patrí ich náhrada. Dôvodom na použitie uvedeného ustanovenia môžu byť len okolnosti hodné osobitného zreteľa, ktoré O. s. p. síce neuvádza (ani exemplifikatívne), čo však neznamená, že tým vytvára priestor na voľnú úvahu súdu. Pri skúmaní, či existujú dôvody hodné osobitného zreteľa, treba prihliadnuť na osobné, zárobné, majetkové a iné pomery účastníkov konania, procesný postoj účastníkov a to na oboch stranách sporu, okolnosti, ktoré viedli k súdnemu uplatneniu nárokov, pričom hranice takejto úvahy sú dané účelom právnej úpravy náhrady trov konania, ktorá jej nepriznanie úspešnému účastníkovi pripúšťa len ako výnimku zo všeobecného procesného princípu zodpovednosti za výsledok sporového konania (§ 142 ods. 1 O. s. p.). Ide o zákonné ustanovenie, (§ 150 O. s. p.), ktoré z hľadiska náhrady trov konania predstavuje výnimku zo zásady zodpovednosti za výsledok i zo zásady zodpovednosti za zavinenie a náhodu. Je odôvodnené tým, že prísna aplikácia ustanovení o náhrade trov konania, by mohla v konkrétnych prípadoch viesť k nežiaducim tvrdom.

Z ustanovenia § 150 O. s. p. vyplýva, že pri jeho aplikácii sa má prihliadať i na okolnosti, ktoré viedli k uplatneniu nároku na súde. Nie každú okolnosť však možno bez ďalšieho považovať za dôvod hodný osobitného zreteľa, pre ktorý by inak úspešnému účastníkovi konania, súd náhradu trov konania nepriznal. To, či v danom prípade existujú alebo neexistujú dôvody hodné osobitného zreteľa pre nepriznanie náhrady trov konania inak úspešnému účastníkovi, súd posúdi komplexne zo všetkých do úvahy prichádzajúcich hľadísk.

Vo svetle uvedeného odvolací súd nepovažuje za dôvodnú odvolaciu námietku žalovaného, že žalobkyňa žiadala na vyrovnanie za jej ustupujúci podiel 1 500 000,- Sk a znaleckým posudkom bola cena nehnuteľností stanovená „len“ na 2 792 680,- Sk a preto

by malo byť zrejmé, že jej podiel by predstavoval oveľa nižšiu sumu a navyiac, že pôvodne požadovala náhradu iba za stavby a až po podaní žaloby dňa 23.04.2009 doplnila návrh na ďalšie predmety, ktoré mali byť vyporiadané, pričom len ich hodnota je v zmysle znaleckého posudku 585 209,60 Sk.

Pokiaľ uvedeným tvrdením mal žalovaný za to, že k pôvodne požadovaným 1 500 000,- Sk za vyrovnanie by sa mala zaradiť aj suma 585 209,60 Sk a tým by bola žalobkyňa ešte viac neúspešnejšia, t . j. 2 085 209,60 Sk ku 2 792 680 (cena podľa ZP) : 2 sa rovná 1 396 340,30 Sk, je potrebné konštatovať, že táto námietka nie je dôvodná, pretože žalovaná, aj keď upravila petit, nežiadala v súvislosti s rozšírením predmetu vyporiadania vyššiu sumu na vyrovnanie, čo vyplýva aj z uznesenia č. k. 12 C 205/2008-25 zo dňa 15.05.2009, ktorým súd prvého stupňa pripustil zmenu petitu, v ktorom žalobkyňa žiadala na vyrovnanie zaplatiť zase len 1 500 000,- Sk.

Žalovaný síce súhlasil s vyporiadaním, ale len za cenu 750 000,- Sk, prípadne 1 000 000,- Sk. Hodnota nehnuteľnosti bola znaleckým posudkom znalca Ing. D. K., č. 52/2010 zo dňa 15.07.2010 stanovená na 2 792 680,- Sk.

Žalovaný na jednej strane nesúhlasil s takouto cenou, čo vyplýva z jeho vyjadrenia zo dňa 18.05.2011 (na č. l. 218 spisu), neskôr, keď už zmenil názor a nežiadal prikázať nehnuteľnosť do svojho výlučného vlastníctva, na pojednávaní dňa 29.09.2011 tvrdil, že hodnota jeho podielu zodpovedá vyčíslenej hodnote znaleckým posudkom, ba aj viac (č. l. 228, 4 ods. spisu).

Na základe uvedeného odvolací súd konštatuje, že v danom prípade niet žiadnych okolností, ktoré by odôvodňovali vysloviť záver, že pre nepriznanie trov žalobkyňi sú dané dôvody hodné osobitného zreteľa.

Odvolací súd sa stotožňuje so záverom prvostupňového súdu, že žalobkyňa mala vo veci plný úspech. Za rozhodujúce považuje odvolací súd okolnosti, ktoré viedli k podaniu návrhu, procesný postoj oboch účastníkov konania, sociálny aspekt u obidvoch účastníkov konania (žalobkyňa oslobodená od SP), žalovaný takýto nedostatok v konaní netvrdil a ani nepreukázal.

Bez ďalšieho teda v posudzovanej veci absentujú dôvody hodné osobitného zreteľa pre nepriznanie náhrady trov konania inak úspešnej žalobkyňi v spore v zmysle § 150 O. s. p.

Návrhu na zrušenie podielového spoluvlastníctva bolo vyhovené. Žalobkyňa mala vo veci úspech, lebo dosiahla to, čo chcela. Samotný spôsob vypořádania je v priamej súvislosti s postojom žalovaného, vyjadreného až po 3 rokoch od začatia konania, že už nežiada prikázať do svojho výlučného vlastníctva predmetné nehnuteľnosti, hoci predtým s tým súhlasil. Preto nemôže obstať odvolacia námietka žalovaného, že žalobkyňa má pričítať neúspech v konaní.

Podľa § 148 ods. 1 O. s. p. štát má podľa výsledkov konania proti účastníkom právo na náhradu trov konania, ktoré platil, pokiaľ u nich nie sú predpoklady pre oslobodenie od súdnych poplatkov.

Ani odvolací súd nezhliadol vo veci výnimočný charakter konania (ako bolo podrobne konštatované vyššie). Preto podľa výsledku konania má štát právo na náhradu trov konania voči žalovanému, lebo nebol oslobodený od platenia súdnych poplatkov.»

Ústavný súd uznáva, že súčasťou obsahu základného práva na spravodlivé konanie podľa čl. 46 ods. 1 ústavy je aj právo účastníka konania na také odôvodnenie súdneho rozhodnutia, ktoré jasne a zrozumiteľne dáva odpovede na všetky právne a skutkovo relevantné otázky súvisiace s predmetom súdnej ochrany, t. j. s uplatnením nárokov a obranou proti takému uplatneniu. Všeobecný súd však nemusí dať odpoveď na všetky otázky nastolené účastníkom konania, ale len na tie, ktoré majú pre vec podstatný význam, prípadne dostatočne objasňujú skutkový a právny základ rozhodnutia bez toho, aby zachádzali do všetkých detailov sporu uvádzaných účastníkmi konania. Preto odôvodnenie rozhodnutia všeobecného súdu, ktoré stručne a jasne objasní skutkový a právny základ rozhodnutia, postačuje na záver o tom, že z tohto aspektu je plne realizované základné právo účastníka na spravodlivý proces (IV. ÚS 115/03).

Ústavný súd s poukazom na obsah citovaného odôvodnenia uznesenia krajského súdu dospel vo vzťahu k tvrdeniam sťažovateľa, že krajský súd dostatočne neodôvodnil svoje rozhodnutie, k záveru, že táto argumentácia v sťažnosti sťažovateľa neobstojí. Krajský súd dal jasnú a zrozumiteľnú odpoveď na všetky právne a skutkovo relevantné otázky súvisiace s predmetom súdnej ochrany, ktoré sťažovateľ v odvolaní nastolil, najmä z akého dôvodu považoval žalobkyňu za procesne úspešnú v spore a z akých dôvodov

neprichádzala do úvahy aplikácia § 150 OSP. Krajský súd neponechal teda bez povšimnutia žiadny z odvolacích argumentov sťažovateľa, ktoré majú pre vec podstatný význam. Odôvodnenie jeho rozhodnutia preto spĺňa všetky požiadavky vyplývajúce zo základného práva na súdnu ochranu a spravodlivý proces vo vzťahu k odôvodneniu súdneho rozhodnutia.

Sťažovateľ vo vzťahu k uzneseniu krajského súdu však ďalej tvrdil, že toto je založené na takom výklade a aplikácii dotknutých právnych noriem, ktorý nezodpovedá ich účelu a zmyslu a je ústavne nekonformný.

Vo všeobecnosti úlohou súdnej ochrany ústavnosti poskytovanej ústavným súdom nie je chrániť občana pred skutkovými omylmi všeobecných súdov, ale chrániť ho pred takými zásahmi do jeho práv, ktoré sú z ústavného hľadiska neospravedlňiteľné a neudržateľné (I. ÚS 17/01). Z rozdelenia súdnej moci v ústave medzi ústavný súd a všeobecné súdy totiž vyplýva, že ústavný súd nie je opravnou inštanciou vo veciach patriacich do právomoci všeobecných súdov (napr. I. ÚS 19/02).

Podľa konštantnej judikatúry ústavný súd nie je zásadne oprávnený preskúmať a posudzovať právne názory všeobecného súdu, ktoré ho pri výklade a uplatňovaní zákonov viedli k rozhodnutiu vo veci samej, ani preskúmať, či v konaní pred všeobecnými súdmi bol alebo nebol náležite zistený skutkový stav veci a aké skutkové zistenia a právne závery zo skutkového stavu všeobecný súd vyvodil. Úloha ústavného súdu sa obmedzuje na kontrolu zlučiteľnosti takejto interpretácie a aplikácie s ústavou, prípadne medzinárodnými zmluvami o ľudských právach a základných slobodách (I. ÚS 13/00, mutatis mutandis II. ÚS 1/95, II. ÚS 21/96, I. ÚS 4/00, I. ÚS 17/01).

V prípade sťažovateľa teda nešlo o prípad, v ktorom by krajský súd formalistickým postupom umožnil presadenie zrejmej nespravodlivosti. Krajský súd, naopak, dôsledne zvažujúc význam jednotlivých pravidiel rozhodovania o náhrade trov konania poskytol ochranu žalobkyni v situácii, keď dospel k záveru o jej plnom procesnom úspechu. Úvahy sťažovateľa o výške ceny príslušenstva nehnuteľnosti či dôvodoch, pre ktoré zmenil

v priebehu konania pred všeobecnými súdmi názor na spôsob vypořádania, na tomto závere nič nemôžu zmeniť. V tomto prípade od krajského súdu ani účel zákona, ani história jeho vzniku, ani systematická súvislosť alebo niektorý z ústavnoprávných princípov nevyžadovali odchyliť sa od doslovného znenia aplikovanej právnej normy spôsobom, aký sťažovateľ od krajského súdu žiadal. Krajský súd našiel interpretáciou abstraktných noriem, konkrétne právo rešpektujúc ústavné zásady.

Keďže krajský súd svoje rozhodnutie založil na takom výklade dotknutých ustanovení právnych predpisov, ktorý nemožno označiť za ústavne nekonformný alebo nezodpovedajúci dikcii aplikovaných zákonných ustanovení, neobstojí sťažnosť sťažovateľa ani v tejto časti.

Iba to, že sťažovateľ sa s názorom krajského súdu vyjadreným v napadnutom rozsudku nestotožňuje, ešte nemôže zakladať splnenie podmienok prijateľnosti jeho sťažnosti.

Pokiaľ sťažovateľ poukazoval na to, že uznesením krajského súdu došlo aj k porušeniu jeho základného práva na rovnosť účastníkov konania podľa čl. 47 ods. 3 ústavy v spojení s čl. 12 ods. 1 ústavy, podľa názoru ústavného súdu namietané uznesenie krajského súdu nesignalizuje možnosť vyslovenia porušenia tohto článku ústavy, pretože chýba, resp. z argumentácie sťažovateľa nevyplýva príčinná súvislosť medzi označeným článkom ústavy a dohovoru a uznesením krajského súdu. Aj tvrdené dôvody porušenia tohto článku sú obsahovo zhodné s tými, ktorými sťažovateľ odôvodnil porušenie čl. 46 ods. 1 ústavy.

Za tejto situácie ústavný súd konštatuje, že uznesením krajského súdu č. k. 5 Co 24/2012-250 z 31. mája 2012 nemohlo dôjsť k porušeniu základného práva sťažovateľa na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 a čl. 47 ods. 3 v spojení s čl. 12 ústavy ani k porušeniu práva na spravodlivý proces podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru. Preto sťažnosť sťažovateľa v tejto časti odmietol podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde z dôvodu jej zjavnej neopodstatnenosti.

Z uvedených dôvodov rozhodol ústavný súd tak, ako to je uvedené vo výrokovej časti tohto rozhodnutia.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 22. novembra 2012